

ת"פ 49151/10 - מדינת ישראל נגד פארס עוידה, פאדי עוידה

בית המשפט המחויז בירושלים

ת"פ 49151-10-2020 מדינת ישראל נ' עוידה(עוצר) וacho'

תיק חיזוני: 728356/2020

10.11.2021

לפני כבוד השופט תמר בר-אשר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1. פארס עוידה (עוצר)

2. פאדי עוידה (אחר)

בא-כוח המאשימה: עו"ד נתן חמו (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

בא-כוח הנאשמים: עו"ד רמי עותמאן

החלטה - בעניין הנאשם 2

ההחלטה בעניין הפרדת המשפט בעניינו של הנאשם 2, בהתאם לסעיף 88 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**). בהתאם לכך הנאשם 2 יוסר מההיליך הנדון ובמקביל תגיש המאשימה לבית משפט השלום בירושלים כתוב אישום אחר בעניינו, בהתאם לסעיף 89 בחוק. זאת מהטעמים שיובאו להלן.

2. ביום 25.10.2020 הוגש כתוב אישום נגד שני הנאשמים בקשר לאירוע אחד. הנאשם 1 הוגש בעבירות שמקצתן נתנווות לסמכוותו העניינית של בית המשפט המחויז ואילו הנאשם 2 הוגש בעבירות שהסמכוות לדון בהן נתונה לבית משפט השלום.

בעקבות כפירת הנאשמים בחלק מעובדות כתוב האישום, התקיימה ישיבת הוכחות ביום 15.7.2021. עד קודם להמשך שמייעת ההוכחות, הודיעו בא-כוח הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, אשר הוגז בדין שהתקיים היום (10.11.2021). הסדר הטיעון כלל את תיקון כתוב האישום ואת הודהת הנאשמים בעובדותיו, אך לא כלל הסכמה בעניין העונש אשר יושת על הנאשמים. מהטעמים שיובאו בהחלטה זו, ניתנה הכרעת דין רק בעניין הנאשם 1.

3. מאחר שה הנאשם 1 עצור מאז יום 12.10.2021 (כשלושה-עשר חודשים), ביקש בא-כוח הנאשמים כי הטיעונים לעונש ישמעו במועד הצגת הסדר הטיעון וכי גזר הדין בעניינו ינתן בהקדם. בהתאם לכך, לאחר מתן הכרעת הדין בעניינו, נשמעו כבר היום הטיעונים לעונש בעניינו ונקבע כי גזר הדין בעניינו ינתן ביום 28.11.2021.

עמוד 1

לעומת זאת, בעניין הנאשם 2, שאינו עוצר, אין לחובתו הרשות קודמות ועל-פי כתב האישום המתוון הוא מואשם רק בעבירה מעשה פזיזות ברשלנות (על-פי סעיף 338(א)(3) בחוק העונשין, התשל"ג-1977), ביקש בא-כוח הנאשם כי יוזמן בעניינו תסקיר משירות המבחן וכי הדיוון בעניין עונשו יידחה.

4. כידוע, בתקופה זו שבה שירות המבחן נתן בעומס עצום, דרש פרק זמן של מספר חודשים לשם הכנת תסקיר מעכבר בעניינו של הנאשם שאינו עוצר. לאחר שאمنם ישנה הצדקה להזמנת תסקיר בעניינו של הנאשם 2, נמצא כי עניינו יכול להסתהים רק בעוד מספר חודשים וכי בכל מקרה עניינו של כל אחד מהנאשמים ידוע בנפרד וב הפרש של מספר חודשים נוספים.

מאחר שה הנאשם 2 מואשם בעבירה הנתונה לסמכוותו העונינית של בית משפט השלום, הוצע לצדים להסכים להפרדת המשפט בעניינו של הנאשם 2 ולהגשת כתב אישום חדש נגדו בבית משפט השלום. בא-כוח הנאשם הסכים לכך ואף הודיע על הסכמתו לכך שעניינו יצורף לעניינו של מעורב נוסף בפרשה אשר נדון בת"פ 54859-05-21 בבית משפט השלום בירושלים.

המאמינה, משום מה, התנגדה לכך. לטענת בא-כוחה, מאחר שכבר הchallenge שמייעת הראיות אף נשמעו עדים מהותיים, הדבר עשוי להשיליך גם על גזרת הדין וכן מן הראו' שהਮוטב ששמע את הראיות יתן את גזר הדין בעניין שני הנאים. בעניין האפשרות לצורף עניינו של הנאשם 2 להליך הנזכר המתברר בבית משפט השלום, טענה המאמינה, כי מדובר בהליך המוצע בשלב אחר וכן לא יהיה זה נכון לבחור באפשרות זו.

5. תחילת ראיי לסלק מן הדרך את טענותה של המאמינה, אשר אין יכולות לעמוד מכל מקום, ממספר טעמים אף אין רלוונטיות בנסיבות הנדונות. ראשית, בתשובתו לכתב האישום אישר הנאשם 1 את עובדותיו. טענותו האחת והיחידה הייתה כי המאמינה טעהה בזיהוי וכי הוא אינו האדם אשר לו מייחסים המעשים. מטעם זה, הראיות אשר כבר נשמעו התרכזו בנושא זההו הנאשם 1. שני, תיקון עובדות כתב האישום הופך את רוב הראיות שנשמעו ללא רלוונטיות. שלישי, בכל מקרה טענות הצדדים לעונש בהיבט העובדתי, נשמכות על עובdotיו של כתב האישום המתוון ולא של כתב האישום המקורי, אשר בעניינו נשמעו הראיות.

מכל מקום, בפועל נמצא כי בית המשפט העמוס לעייפה נדרש לדון בעניין עונשו של הנאשם 2 בנפרד, בעוד שהעבירה היחידה שבה הוא מואשם, כמו גם העבירות שבhn הושם מלכתחילה, אין נתונים לסמכוותו העונינית. אילו גזר דין בעניין שני הנאים היה ניתן במועד אחד, הייתה הצדקה לכך שאף עניינו ידוע בערכאה זו. מעת שלא כך הם פניהם הדברים, אין כל הצדקה להותיר את עניינו של הנאשם 2 בערכאה זו.

6. נושא חלוקת הסמכויות בין הערכאות הוא גם עניין הנוגע לנושא הקצאת המשאבים ואף עניין מהותי הנובע מהוראות הדין, כפי שעמד על כך בית המשפט העליון בפסק הדין בג"ץ 8638/03 **אמיר נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים**, פ"ד סא(1) 259 (2006) (כבד השופט א' פרוקצ'יה, פסקה 15):

"מערכת השיפוט הממלכתית בישראל, וערכאות השיפוט לסוגיהן, יונקות את סמכיותהן מן החוק. החוק הוא שמיון אותו, הוא שתוחם את גדריו פועלתן, והוא שמנדר את תחום סמכיותיהם הענייניות והמקומיות. כך הוא לגבי ערכאות השיפוט האזרחיות; כך הוא לגבי מערכות השיפוט המיוחדות..."

בגדרו את סמכיות ערכאות השיפוט השונות בישראל התכוון החוק לא רק לקבוע מה יהיה תחום תפקידה ואחריותה של המערכת על זרועותיה השונות. הוא ביקש בה בעת גם לשול את כוחה של ערכאה שיפוטית לדון ולהכריע בעניין שלא הופקד בידיה מכח החוק ואין מצו בתחום כוחותיה הטבעיים. להגדרת סמכיות ערכאות השיפוט מימד כפול, חיובי ושלילי: היא מהוा מקור סמכות ואחריות מצד אחד, והיא שוללת, בה בעת, הפעלת סמכות כוח שלא הוקנו כאמור; אין בידי ערכאה השיפוט אלא מה שהחוק שהקינה היקנה לה, וככל שטולט עליה אחריות להכריע בחלוקת במסגרת הסמכות שהוקנתה לה, כך חלה עליה חובה הנגזרת מן החוק ומתקisset הממשלה הדמוקרטי, שלא לדון ולא להכריע בעניין המצוי מעבר לסמכתה על פי חוק.

תנאי מוקדם ומהיבר לפעלותה התקינה של מערכת שיפוט הוא בהגדרה ברורה ומוצה של מסגרת סמכיות וחלוקת התפקידים המוטלים על ערכאותיה השונות. ללא הגדרת סמכות מצה וייחודית, מיטשטש המבנה המערכתי שנבנה על פי החוק, ויציבות תפוקודו אינה מובטחת. הרמונייה הנדרשת בתחום פועלתן של זרועות השיפוט השונות, ומערכות היחסים ביניהן, נפגמת; משתבשת הקצאת המשאים המקצועיים, המנהליים והתקציביים לערכאות השונות, העוללה לפגוע פגעה ישירה ביעילותה של המערכת השיפוטית וברמת הביצוע של התפקיד השיפוטי. מתעוררפל "חוודה של האחריות המוטלת על השופט, המחייבת קיומה של מסגרת סמכות ברורה, שבצדיה אחריות וחובת הכרעה...".

7. מאחר שכטב האישום בעניין שני הנאים הוגש מלכתחילה לבית המשפט המחויז, אין מחלוקת על כך שערכאה זו מוסמכת לדון גם בעניינו של הנאשם 2. עם זאת, לא ניתן לחלק על כך שמעת שהדין בעניינים של הנאשם מופרד, אין עוד כל הצדקה לכך שימושאים מקצועיים, מנהליים ותקציביים מוגבלים ביוטר אשר הוקטו לערכאה אחת (בית המשפט המחויז) ינותבו לעניינים אשר מקומם להתרבר בערכאה שלא הוקטו המשאים לדון בהם (בית משפט השלום).

8. סעיף 88 בחוק סדר הדין הפלילי, שעניינו ' הפרדת המשפט' וסעיף 89 בחוק זה, שעניינו ' כתוב אישום חדש בהפרדת המשפט', קובעים כאמור:

.88. הפרדת המשפט

בבית המשפט רשי, בכל שלב שלפני הכרעת הדיון, למצוות על הפרדת המשפט באישום פלוני שנכלל בכתב האישום, או על הפרדת משפטו של הנאשם פלוני שהואשם עם אחרים.

.89. כתוב אישום חדש בהפרדת המשפט

ניתן צו להפרדת המשפט, יוגש כתוב אישום אחר בשל האישום שהמשפט עלייו הופרד או נגד הנאשם שמשפטו הופרד; ורשאי בית המשפט, אם הוא סבור שלא יגרם על-ידי עיוות-דין, להמשיך במשפט שהופרד מן השלב שאליו הגיע לפני ההפרדה.

לנוח כל האמור, נקבע בהזה כי המשפט בעניינו של הנאשם 2 יופרד. בהתאם לכך, יוגש נגדו כתוב אישום אחר לבית המשפט השלום בירושלים. בית משפט השלום יהיה רשאי להמשיך במשפט שהופרד מן השלב שאליו הגיע לפני ההפרדה, כאמור: מהשלב שלאחר הודהה הנאשם 2 בעובדותו של כתוב האישום המתוקן בעניינו.

המציאות תמציא את ההחלטה אל בא-כח הצדדים ולאחר מכן תסיר את הנאשם 2 מההילך הנוכחי, כך שמכאן ואילך הhilך הנוכחי יהיה רק בעניין הנאשם 1.

באישורת בא-כח הצדדים, החלטה זו ניתנת בהיעדר הצדדים.

ניתנה היום, ו' בכסלו תשפ"ב, 10 בנובמבר 2021, בהיעדר הצדדים.

**תמר בר-אשר,
שופטת**